

SÜMEG ÉS VIDÉKE

(SÜMEG-SZENT-GRÓT.)

TÁRSADALMI HETILAP.

A SÜMEGVIDEKI GAZDAKÖR ÉS A SÜMEGI NÉPBANK HIVATALOS LAPJA.

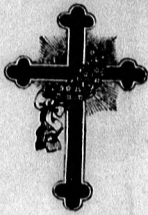
Megjelenik minden vasárnap.

HIRDETÉSEK: 2 hasábes példány egyszeri hirdetésnél 9 kr., többszöri hirdetésnél 7 kr. — Hivatalos hirdetéseknek minden szó 2 kr. — Bélyegdíj 33 kr. Hirdetéseik és díjak HORVÁT GÁBOR nyomdájára küldendők.

Előfizetési árak:	
Egész évre	4 frt.
Fel évre	2 frt.
Negyed évre	1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.	

Felelős szerkesztő:
ELES KÁROLY.
A kiadók nevében:
Luksonich Gábor dr.
Bárdi György dr. Darnay Kálmán.

A lap szellemi részét illető közleményeket a szerkesztőséghez kérünk.
Előfizetési pénzek **Darnay Kálmánhoz**, a kiadó hivatal főnökéhez küldendők.
Kéziratokat nem küldünk vissza.

A mi királynénk.

Távol az édes magyar földtől, messze idegenben röppent fel a gyász fekete szárnyu angyala.

Végig suhogott az Alpeselek égbe nyúló ormain, szárnyának ledobása megütötte a jóságos lelkű ősz király lelkét és annyit mártírként szenvedett szívére rámért a legiszonyatosabbat is, amely a balsors méhében még rejtkezhetett.

Oda szurta keblébe a fájdalomnak hét águ törét, s azután?

Szállt tovább és tovább.

Végig suhogott a két folyam mentén, a Kárpátok bércei tájain, végig a magyarok hazáján.

És amerre ellebegett, hosszú fekete szárnyának csattogása észbontó rémes hírrel verte föl népünket:

— Sirjatok, sirjatok! Erzsébet királyné, a magyarok nagyasszonya, a nemzetnek édes anyja, nincs többé!

Röptének nyomában homályba vész az őszi napnak ragyogó fénye. sötét lepelbe rejti arcát, gyászolja a magyarok királynéját.

A gyász angyalának megrázó hírére gyászba borul minden.

Mélységes fájdalom üli meg a szívek minden rejtekét, gondok súlyos terhe az agyvelő minden idegszálát.

Majd megrendülve kérdezzük:

— Meghalt?!

Szemünknek könnyforrása meg nem indul, ajkunk panaszszavakra nyílni nem tud: Hiszen hinni nem tudjuk, hinni nem akarjuk a borzalomkeltő hirt, a mérhetetlen veszteséget, amely a bánatnak özönét zúdítja e nemzetre.

Hisz oly váratlan és oly lesújtó

töltötte be e hivatását. Szerető szíve, jóságos keze a feledés leplét szötte a véres csataterekre, gyógyító balzsamot hintett a vérző szívekre és megfonta azt a drága köteleket, amely a nemzetnek és királynának szívét egybefűzte.

És azóta is a szerető anya édes gondosságával kísérte és támogatta nemzetünk minden lépését.

Nagy volt, mint királyné.

Gondmegosztó fele volt királyi férjének. Mellette állott szilárdan a csapásokban, levette lelkéről a fájdalomnak terhét, hogy hosszúra nyújtsa életét, melynek megtörni népe millióinak boldogítása miatt nem volt szabad.

Mellette állott a legnagyobb csapás súlyában. De midőn urunk, királyunk kezdé visszanyerni lelkének egyen súlyát, akkor törött meg az Ő testének, lelkének ereje. Bolygó csillag lón egyetlen fiának szelleme körül.

Erzsébet királyné szül. 1837. dec. 24. — megh. 1898. szept. 10.

volt e csapás, mint a felhőtlen égből letörő villám.

És amint eszmélni kezdtünk, amint az óriási veszteség tudatára ébredtünk: ajkunkon jajkiáltássá változott a vasárnapi zsolozsma.

Jajkiáltásunk fölhat az égig: A mi királynénk, a magyar nemzet földi pátronája elhagyta örökre népét!

És miként hagyta el?

A pokol ördöge öltött magára emberi alakot, hogy rátörjön életére a legjobbnak, a legnemesebbnek, a legártatlanabbnak, kit e föld hordozott.

Oh Isten, aki megátkoztad a paradicsombeli ördögöt, bocsáss meg nekünk, ha átokra nyílik ajkunk, hogy megátkozzuk azt, aki megfosztott bennünket Tőle.

Mert mit vesztettünk Benne?

A magyarok Istenének küldötte volt Ő.

A balsors kemény, keserű napjaiban újra felénk fordítá tekintetét Isten és elküldötte Őt, hogy legyen vigasztalónk, legyen jóságos nemzetünk, legyen őrző angyalunk.

Hivatása Istentől vala, hogy föl-emelje az elbukott nemzetet.

Tudjuk mindnyájan: miképpen

Ime, nagy volt, mint anya.
És nagy volt, mint asszony.
Lelkében ott ragyogott a legfőbbesébb
női erény: a jótékonyág. Léptei nyomán
áldás fakadt. A vizsgálat és megnyugta-
tás angyala volt Ő. Örök büszkesége és pél-
daképe az egész asszonyi nemnek.

Azért volt nemzetünknek édes anyja, s
azért jutottunk szomorú árvaságba az Ő ha-
lála miatt.

A fájdalomtól égő szívvel roskadunk
le ahhoz a koporsóhoz, mely az Ő drága
hamvait rejti el rideg keblébe. Vele együtt
a magyarnak mennyi öröme, vigasza, reménye
zárul abba a koporsóba!

Vajon lesz-e, aki reményeinket új életre
kelti e koporsó öléből? Lesz-e, aki gyógyító
irti, vigasztaló balsamot hint a mi vérző
sebeinkre? Lesz-e, aki fölemel bennünket e
koporsó mellől?

Oh ne, ne csüggedjünk el a mi
véghetetlen bánatunkban! Vélünk marad az
Ő áldott szelleme! Onnan a magasból, Istennek
országából örködik a mi magyar hazánk, a
gyászba döntött magyar népen, akivel egy volt
életében s akitől el nem választhatja a halál
hatalma sem.

És amint koporsójáról könnyes szem-
münk fátyolán át rásik tekintetünk ősz, meg-
tört szívű királyunkra, a részvét és a sze-
retet édes gyöngédségével övezzük körül alak-
ját, hogy nyerjen erőt, merítsen vigasztalást
abból a tudatból, hogy hűséges nemzete, a
magyar, osztályosa a balsorsban, vele együtt
érzi, vele együtt szenved a komor végzetet,
mellyel váratlanul sújtott le rá a sors.

Imádkozunk!

Isten, aki Őt nekünk adta, aki Őt tü-
lünk elvette; Isten, a királyok és népek Iste-
ne, vele marad az ő népével és népének
királyával. Ha egyik kezével levert, a má-
sikkal fölemel: hisz a nemzetnek hozzá szál-
lott Védőangyala már ott esdekel Isten trón-
jának zsámolyánál a királyért és nemzetért.

Védőszentet nyertünk Benne, ott fenn
a Magasságbelinél.

Gyászbaborult lelkünket fölemeljük Hozzá
és esengve kérjük: aki életében áldások
kuttorása volt a magyar hazára, an-ak szel-
leme maradjon vele továbbra is, az idők vég-
teljén át, mindörökké!

Erzsébet királyné.

— A SÜMEG ÉS VIDÉKE eredeti leírása —

Most, hogy elnyagott bennünket áldott
királynénk, elvonulnak lelkünk előtt azok a
fenséges képek, melyeket jóssággal teljes élete
tükröz elénk. Papírra vetjük e képeket, lelkünkbe
véssük mint örökkön élő emlékeket és hagyomá-
nyait az ő fenkölt lelkének.

Felséges királyasszonyunk Possenhofenben
Miksa bajor herceg és Ludovika hercegné házasa-
ságából 1837-ben, dec. 24-én született. Anyja
igen istenfélő nő volt, aki II. Endre magyar
királynak leányát, a magyar szent Erzsébetet,
Lajos türingiai örögróknak feleségét választotta
ideálul. Karácsony előestéjén, mint Istentől kül-
dött ajándék, született a lányka s édes anyja
a jámbor hercegnő, a jóselekedetekben és
istenes életben mintaképének nevére, Erzsébetnek
kereszteltette.

Gyermekkorát szülői körében, távol az
udvar zajától, a szabadtermészet ölében töltötte
el és midőn Európa egyik legnevezetesebb trón-
jára került, akkor is megőrizte vonzalmát a
természet örök szépségei iránt.

Felséges urunk 1853-ban augusztus 13-án
jegyezte el. Ekkor még nem volt tizenhat éves.
Az esküvő Bécsben 1854. apr. 24-én ment végbe.
Midőn a karesu természetű szép uralkodónő meg-
jelent a régi császárvárosban, egyszerre meg-
nyerte ennek vonzódását, s megnyilatkozó
angyali jósa, megnyerő kedves lényé valóság-
gal lebilincselte őket. A menyegző öröme szá-
mos elíteltnek nyitotta meg a börtön ajtaját, s
Magyarországban megszűnt az ostromállapot.

1857-ben a királyi pár beutazta hazánk
egy részét. Ekkor érte az első csapás az ő
jóságos szívét. Első gyermekök a két éves
Zsófia meghalt. A bánat nemcsak szívét törte
meg, hanem egészségét is megrongálta, úgy hogy
ennek helyreállítására hosszasan kellett
Madera szigetén tartózkodnia. Még három gyer-
mek született a házasságból: *Gizella, Rudolf és
Maria Valéria.*

Mi királynénk! áldott lesz Neved, ál-
dott lesz Emléked, míg magyar szív dobog e
földön, örökkön örökké. Ámen!

A g y á s z.

A gyász városunkban.

Vasárnap reggel 8 órakor kaptuk az ország-
rendítő hirt Erzsébet királyné meggyilkolásáról.
Azonnal rövid értesítést, amelyet még sikerült a
már postára adott vidéki számokhoz is mellé-
kelni, tettünk közzé:

A Sümeg és Vidéke sürgönye.

*Erzsébet királyné ellen Genfben merényle-
tet követtek el. Meghalt.*

Lelkünk fölündulásában lehetetlen volt, hogy
többet írjunk. E sorokat is alig tudtuk papírra
vetni.

A rémhír leirhatatlan szenzációt keltett.
Mindenké az országrendítő csapást tárgyalta.
Nem akarták hinni, hogy akadjon bestia, aki a
lélek elvetemültségének oly alacsony fokára
süllyedjen, hogy gyilkos kezét emeljen a mi
királynénk ellen, akinek fenséges lényét az egész
világ ismerte, csodálta s akiről tudta, hogy évek
óta a mártírkinok kálváriáját járja.

De azok a fekete betűk a rettenetes valót
hirdették. A városi közönség és az éppen itt
időző bucsusnép nagy tömegekben, a fájdalomtól
némán szemlélték azt a néhány szót, amelyek
a nemzetet ért súlyos csapást hirdették.

Az összes középületeken megjelent a gyász
szomorú hírnöke, a fekete zászló.

Remény és félelem között vártuk az újabb
hírt. *Mayer István* szolgabíró táviratilag fordult
a vármegye alispánjához, ahonnan fél 12-kor
megérkezett a távirat, mely a nemzet szeren-
csétlenségét valóban igazolta s egyben a nyil-
vános mulatságokat, zenélést betiltotta.

A kat. legényegyesület elnöksége már meg-
előzőleg beszűntette a délutánra tervezett tán-
csmulatságot.

Azután megjelentek a gyászlógók egyes
magánházakon is.

A bucsusok ezrei zászlóik alá gyűltek s az
ország szomorú gyásza sirt föl szent énekekben,
amelyet a magyarok mennyei pátronájához
küldöttek: — *Mária, segíts!* S vitték falvaikba,
elvittek a leverő hírt a legkisebb zugokba is a
magyarok nagy gyászáról, imádot királynénk
haláláról.

És vártuk a gyászos esemény részleteit.
Ezeket azután meghozták a gyászkeretes napi-
lapok s olvastuk megtört szívvel, könnyező
szemmel.

A képviselőtestület közgyűlése.

Sümeg közönsége egész lelkében vesz részt
a nemzet gyászában. Ennek kifejezésére a kép-

viselőtestület szeptember 15-én rendkívüli köz-
gyűlést tartott. Ezen a város atyái nagy
számmal, fekete öltözetben jelentek meg. Szívet
megható szomorú gyülekezet volt ez.

A gyűlést *Kondor József* városbíró megnyit-
ván, *Lukovich Gábor* dr. a következő gyönyörű
beszédben esetele a nemzetünket ért nagy
veszteséget:

Tisztelt képviselőtestület,

Magyarország gyászban, mely gyászban van
Az egész ország a bánat, a szomorúság színbe
lyévé lön, mert népe vesztesége mérhetetlen
fájdalma, szenvedése iszonyu.

Orvul ölték meg királynékat. Ádáz kezek
a buta gyűlölet lángjától izzadva, hevitve, nemes,
fájó szívébe tört verének, s szeretteitől távol,
idegenben halt meg, mikor itthon milliók remeg-
tek drága életéért, s milliók szívesen ontották
volna érte véréket.

Meghalt! Jóságos szíve megszűnt dobogni
hűséges magyar nemzetéért, mely őt becsülte,
szerette, imádtá.

A borzalomtól, iszonyattól megdermedve, s
a fájdalomtól leroskadva vettük e szörnyű, hírt;
mert mi magyarok elvesztettük angyali jósa
királynékat, kivel ékeskedtünk, elvesztettük
jó anyánkat, ki szerető kebelére ölelt, s azon
melengetett, aki érezte örömléte, sóhajunkat,
fájdalmunkat, ki értette s érezte láncaink csörre-
nését: elvesztettük reményeink horgonyát, elveszt-
tettük pártfogónkat, ki a félreértéseket elosz-
latta, elvesztettünk mi benne mindent, de
mindent. Ami veszteségünk pótolhatatlan, a mi
veszteségünk le nem írható, ki nem mondható.

Az ő élete szent volt, csupa jóság, szelidség,
bájj. Ő Isten angyala volt már e földön, kinek
nyomában enyhült a fájdalom, enyhült a szon-
vedés.

Ő királyné volt; de a gyémánt korona
helyett a fájdalom tövis koronáját hordá fején,
a hermelin és bíbor helyett a gyászt ölté magára,
szívében, lelkében pedig égető fájdalom honolt.
A legborzasztóbb fájdalom emészté nemes szívét,
az anya azon fájdalma, melyet elvesztett fia
felett csak a szerető anya érezhet, de szenvedő
fájdalmára nem talált irt, nem lett enyhülést
sehol e földön.

A lesújtott milliókkal vigasztalul állunk o
földi jószág, ezen angyali lény elköltözésekor, s
fájó, égető könyeinket hullatva, esdeklő imánkat,
fóhászunkat küldjük az Egek urához megpró-
báltatásunk e nehéz napjaiban.

Drága hamvait, ha elviszik is tőlünk messze
távolba, védő szelleme közöttünk lesz, s angyal-
szárnyaival megvéd bennünket a vész napjaiban
s néma sírja a mi fájó megemlékezésünk szent
oltára lesz, örökkön örökké.

Az ő drága nevét s emlékezetét a magyar
nemzet milliói szíveikbe véssik kitörülhetetlenül,
s hő imáikba foglalják; mert az örökre áldott s

kitüntetés. Egy ízben a királyné sajátkezűleg
irt levélben hívta meg a bizalmas családi asz-
talhoz ebédre. De: kimentette magát. És ime,
királyasszonyunk olyan kitüntetésben részesít-
tette őt halála után, ami szebb, maradandóbb
az ércnél és szájra szállva mint hagyomány,
örök tanúsága annak, hogy a nemzet öröme
az ő öröme, a nemzet fájdalma, az ő fájdalma
is volt.

Tudjuk, hogy a boldogság nem keresi a
kiváltságos helyeket, hol fészket rakjon. A csap-
pás, a szenvedés meglátogatja úgy az egyszerű
knyhókat, mint a ragyogó palotákat, s vérző
sobeket üt a szíveken. Felséges királyi házun-
kat is szörnyű csapással látogatta meg az ég
1889. január 30-án. Mint az égből lecsapó vil-
lám a százados tölgyet, úgy törte le a halál a
magyar nemzetnek és a királyi háznak nagy
reményét, büszkeségét, szemfényét, *Rudolf* trón-
örökösét. Nagy volt a nemzetnek gyásza, még
nagyobb volt jó királyunknak fájdalma a királyfi
halálán, akiben mindketten a szebb és jobb
jövő biztos zálogát látták. A csapás első pillana-
tában — mint hűséges feleség — maga Erzsé-
bet vigasztalta felséges férjét. Pillanatra erőt
vett a szíveket összehúzó fájdalom, erőt adott
néki a hitvesi kötelesség. De azután mérhetet-
len erővel tört ki az elnyomott fájdalom egyet-
len fiának elvesztésén. Minden gondolata, min-
den érzése ehhez a drága halotthoz fűződött
azóta. Folyton gyászba öltözött és sorra kereste
föl mindazokat a helyeket, hol egyetlen fia
megfordult. Minden pont drága és szent néki,
amelyeket fiának emléke szentelt meg.

Az irtózatot csapás után csak egyszer de-
rült föl egy pillanatra szomorú arca. A magyar
nemzet ezredéves ünnepén történt ez. Az or-
szággyűlés tagjai nagy pompával vonultak a
királyi pár elé Budára, hogy a hű magyar nép
hódolatát tolmácsolják. A király és királyné a
palota erkélyéről fogadták a ragyogó menetet.
Midőn *Szilágyi Dezső* házelnök beszéde után
elementáris erővel tört ki a szívekből a lelkesé-
des lángja a haza szeretete és a királyi pár
iránt való hűség, hódolat és rajongás — király-

szent marad előttünk s élni: fog mig magyar szó hangzik, mig magyar ember lesz e hazában. A földi angyal elköltözött hű magyarjai közül, s felszállott az égbe a mindenek urához, a királyok királya trónjánál esedezik, hogy tartsa meg szeretett hazánkat és szenvedő jó királyunkat.

Városunk közönsége is mélyen meg van rendülve a lesújtó csapástól. Ennek kifejezésére a következő indítványt terjeszttem elő:

1. A város közönsége egész nagyságában éri a nemzet veszteségének súlyát, melyet Erzsébet királyné halálával a magyar hazára az Isten mert, a mai ülés jegyzőkönyvében legmélyebb fájdalomnak ad kifejezést.

2. Mondja ki a képviselőtestület, hogy boldogult Erzsébet királyné gyászos elhunyt felett Sümeg város közönsége hódolatteljes alatta ői legmélyebb bánatát és részvétét ő csász. és kir. apostoli felsége trónjához óhajta juttatni.

3. A temetés napján délelőtt 9 órakor a pléb. templomban gyászmisést mondát, melyre meghívja az összes hatóságokat, egyesületeket s tanulókat.

4. A városi iskolákban gyászsünnepély tartatik, melyen Erzsébet királyné élete a tanulók előtt megismertetik.

5. A város közönsége felkéri, hogy hazánkra gyászbölgöt tegyenek és a temetés után egy hetig hagyják meg.

6. A képviselőtestület Erzsébet királynénak emelendő szoborra 100 koronát szavaz meg, az előjáróságot pedig utasítja, hogy ehhez társadalmi uton gyűjtson.

A szívből rezgő beszédet a jelen voltak mély megilletődéssel hallgatták s a végére csatolt indítványt egyhangulag elfogadták, Bárdi György drnak ama pótlásával egyetemben, hogy az országos gyászsünnep napján tartandó rekviumen is testületileg jelennek meg a városi képviselők.

A temetés napján.

Szeptember 17-én, délután négy órakor helyetkék örökre felejthetetlen Erzsébet királynénkat az örök nyugalom helyére. Lelkünkben ott voltunk mi is, hogy érzelmeink drága koszoruját ráhelyezzük az ő koporsójára, hogy elkísérjük végső útjára.

Reggel 9 órakor bezártultak az összes üzletek, megszűnt a köznapi élet zsvaja s a gyász ünnepe csendje borult városunkra. E csendben szólaltak meg a harangok a plébánia templomban, szomorú bugással hiva bennünket az Isten házába.

A templomot szinig megtöltötte a gyászoló közönség. A képviselőtestület, az összes hivatalok, egyesületek, iskolák, testületileg jelentek meg. A gyászmisést Mild Mihály prépost-plébános fényes segédlettel végezte.

nénk szomorú, fájdalomtelt arcán megjelent az öröm mosolya, az első drága fiának halála óta. Azután újrá visszatért a fájdalom szomorú vonása arcára s nem is vonul el onnan soha, ott fagyott meg a gyilkosnak türe alatt.

Legutóbb szintén kimutatta a magyar nemzet iránt való szeretetét. Mindnyájan emlékeztünk azokra a nagy napokra, midőn a németek hatalmas császára, II. Vilmos Budapestet meglátogatta; mindnyájan emlékezünk, hogy minő gyönyörű felkössöntőben méltatta ő a magyarok történelmét, jelenlegi törekvéseit és a királyi ház iránt való hódolatát. Midőn ez felséges királyné tudomására jutott, megleghangú táviratban fejezte ki köszönetét, hogy Vilmos oly elragadó beszédben emlékezett meg az ő kedves magyarjairól.

Egész élete, egész működése élő bizonyossága annak, hogy szíve a magyaroké volt. Ennek a szívnek melogét oly sokszor érezte nemzetünk. A szeretet pedig viszont szeretetet kelt. Csoda-e hát, ha minden magyar ember szíve eltelt szent érzelmmel királyasszonyunk iránt.

Ebben a szent érzelmebe most a gyásznak, a fájdalomnak zokogása vegyül. Elvesztettük őt, legdrágább kincsét a magyar földnek.

Könyörülő Isten, ne hagyj el a te népedet, állj mellette inségében és emeld fel őt a porból, ahová a végzetes csapás fujtotta.

Könyörögj azért értünk, mi felejthetetlen édes királynénk, II. szent Erzsébet asszony.

Mise alatt a realiskolai ifjuság Kocsis Károly orgonajátékának mélabus kísérete mellett megható gyásznékeket adott elő.

Olyan megható volt e gyász ott az Ur oltára előtt. Imádsággá váltott a szívek fájdalma s mint örök áldás emelkedett föl elköltözött drága halottunk után.

Az iskolák gyászsünnep.

A templomból az intézetek tanulóifjuságai visszavonultak helyiségeikbe.

Az állami realiskola tanári kara ülésében jegyzőkönyvbe igtatta fájdalmát a nemzetet ért gyász alkalmából s elrendelte, hogy az intézet ifjusága a tanári karral egyetemben 30 napon át gyász-szalagot hord s a fekete zászló ugyan annyi idő alatt az épületen lengjen.

A gyászsünnepet Kellmen Károly dr. beszéde nyitotta meg, a fájdalom és kegyelet megható szavait szentelve nemes királynénk örökön élő emlékének. A beszéd mély hatást tön az ifjuságra.

Utánna Wiesinger Károly tanár felolvasást tartott ismertette Erzsébet királyné életét s megragadó szavakkal ecsetelve: mi volt ő a magyar népek.

A felső leány- és az elemi népiskola közösen tartották a gyászsünnepet. A gyászmise után a Ramassetter-ház udvarára vonult a két iskola növendékserege, követe szép számu közönségtől.

Bánfi Alajos igazgató a fájdalomtól rezgő hangon nyitotta meg az ünnepet, az örökkön élő szeretet szavaival emlékezve meg a nemzet halottjáról.

Bánfi Mariska, a felső leányiskola II. osztályának növendéke Sebestény K-nak A nagy sirra című szép köteteménét szavaltta, melyben élénken főtötte a mi királynénk fenkölt nemes lényét és a nemzet fájdalmát.

Erre Könyve József tautó ismertette Erzsébet királynénk életrajzát.

Felolvasó élénk képet nyújtott királynénkról és megható szavakkal ismertette országos nagy gyászát a nemzetnek.

A temeteskör

Szeptember 17-én, délután 4 órakor tért egyetlen fiához a nemzet nagy halottja.

Az ország összes harangjai sirnak, siratják őt. Szomorú bugásukba belevegyül a magyar nép fájdalma, zokogása.

Az ősi szellő fölkapja a harangok bús szavát, ajkunk zokogását s bejárja vele azokat a helyeket, hol a fiát kereső nagy bolyongó valaha járt s eluttogja a magyar nemzet szívének siralmát.

S az idegenek megértik fájdalmunkat, résztvesznek benne, mert ismerték és szerették Erzsébet királynét.

És e pillanatban az egész világ gyászolja őt.

A vármegye gyásza.

Zalavármegye törvényhatósági bizottsága dr. Fankovich László gróf főispán elnöklése alatt nagyszámu bizottsági tag jelenlétében hétfőn tartotta volna meg rendes közgyűlését. A főispán háromnegyed tíz órakor mélyen meghatott hangon a közgyűlést a következő szavakkal nyitotta meg: „Azon lesújtó hírre, mely fenséges királynénk haláláról mindnyájunkat fájdalommal érint, indítványozom, hogy a törvényhatóság tagjai a római katolikus templomban gyásziistentiszteleten résztvegyenek.“ Az indítvány a legnagyobb bánatérzettel találkozáva, a bizottság összes tagjai istentiszteletre vonultak, melyet Balaton József apátplébános a káplánok segédletével végzett. Az isteni tisztelet után, melyen az egész város közönsége részt vett, a gyűlés újból megnyitásával az országot ért nagy csapást közli miniszteri leirat olvastatott fel, melyet a közgyűlés szomorú tudomásul vesz, a gyásznak fájdalmas kifejezését jegyzőkönyvbe iktatja és azt ő Felsége magas számolyához juttatja; a nagy halott ravatalára koszorút helyez s a temetésen a főispán, alispán, Balaton József, Battyány József gróf és Bogyay István által magát képviselteti. Barcsa László emelkedett hangú emlékbeszéd kapcsán a gyász kifejezésének módozatai iránt tett indítványt. Hátsky Kálmán indítványára pedig a közgyűlést a nagy halott

teteinek örök nyugalomra helyezéseig elnapolták.

Csabrendeken.

Csabrendeki levelezőnk írja: Községünk lakosságát mélyen megrendítette szeretett, jóságos királynénk tragikus halála; szintén híhetetlen tartotta mindenki e lesújtó hírt, zokogva beszélnek e megrendítő esetről. A nagy gyász külsőleg is nyert kifejezést, amennyiben a hír vétele után a nyilvános épületeken u. m. a község házában, állami iskolában, az izraelita hitközség házában, a takarékpénztári és iparoskőr épületén kítűzték a gyászbölgöket.

H I R E K.

— A sümegi ferenciek templomában Erzsébet királynénk lelki üdvéért a gyászmise f. hó 19 én reggel 10 órakor lesz.

— Lemondás. Grósis Marianna sümegi felső leányiskolai tanitónőt Budapestre polg. iskolai tanitónőnek hívták meg, azért sümegi állásáról lemondott. Ugyancsak lemondott állásáról a sümegi állami realiskolába kinevezett Schilf Márkus dr. tanár is, még mielőtt állását elfoglalta volna.

— Halálozás. Sümeg polgárságának köztiszteletben álló érdemes tagja hunyt el f. 11-én. Márkus Salamon nyugaiomba vonult kereskedő életének 73 ik évében hosszas szenvedés után meghalt. A boldogult temetése 12 én délután nagy közönség részvete közben ment végbe. A koporsónál Kronberger Jakab h. rabbi megható beszédben bucsuztatta el az elhunytat s azután a gyászoló rokonok s a közönség kíséretében kivitték az örök nyugalom helyére, a sümegi izraelita temetőbe. Nyugodjék békében!

— Kinevezés. Az igazságügyi miniszter Lelkes Albert sümegi járásbírósi díjnokot a szentgotthárdi járásbíróshoz díjnokká nevezte ki.

— Körrrendelet a pékműhelyek tárgyában. A belügyminiszter „A sütő-műhelyek és kenyérműveket árusító üzletek felügyelete tárgyában“ a következő körrrendeletet intézte valamennyi törvényhatóságokhoz: „Egészségügyi szakközvegin jelentéséből és számos oldalról fölhangzó panaszokból arról értesültem, hogy egyes pékműhelyekben a kenyeret és hasonló tápszereket árusító üzletekben a tisztaság s az egészségügy szempontjai figyelmen kívül hagyatnak. Minthogy ezáltal jelentékeny közegészségügyi érdeket látok veszélyeztetve, felhívom, a törvényhatóság területén a sütő-műhelyek s kenyérműveket árusító üzletek fölött a hatóságok rendszeres felügyeletet gyakoroljanak s az 1876. évi XIV. t.-cz. 3. §-ában foglalt rendelkezéshez képest — panasz bevéraása nélkül — megfelelő, időnkint tartott beható szemlékkel s vizsgálatokkal szerezzenek meggyőződést az említett műhelyek s üzletek állapotáról.

— A sümegi elemi iskolánál türesedésben levő segédtanítói állásra Müller Kálmán háromfai tanitót hívták meg.

— Szénkénégraktár. A földmivelésügyi miniszter a sümegvidéki gazdakör kérelmére a városunkban létesítendő szénkénégraktárt engedélyezte.

— A tanitók korpótléka. A tanitók korpótlékának állami fedezésére a város képviselőtestülete kérvényt intézett Wlassics Gyula válaszó és közoktatásügyi miniszterhez. A közigazgatási bizottság a kérvényt nem terjesztette föl pártolólág s elrendelte, hogy a korpótlékot a városi pénztár szolgáltaassa ki.

— Bucsuzás. Sümeg város kedves közönségének szíves emlékébe s további jóindulatába ajánlom magamat s mindazoknak, kiktől sürgős távozásom miatt el nem bucsuzhattam, szíves istenhözadót mondok. Grósis Marianna.

— Veszető. Söjtöri Zsigmond mihályfi lakósnak lovát Karmacson vagy két héttel előbb egy kutya megmarta. A napokban az eddig csendes természetű állat gyászra nyugtalan rugós, harapós lett. F. hó 14-én Söjtörinek Gábor fia meg akarta etetni a lovat, miközben ez jobb karjának alsó száján erős harapást ejtett. Söjtöri ijedve hozta be fiát Lukovich Gábor doktorhoz, aki az esetet annyira gyanusnak találta, hogy a sérültet a budapesti Pasteur-intézetbe küldötte fel. Hogy Karmacson csakugyan veszett

Kérdezzük meg a házi orvost!

LEGKITÜNÖBB

5-15

ASZTALI VIZ!

KRONDORFI
SAVANYUVIZ

MINT GYÓGYITAL

Minden hurutos bántalmaknál

legjobban ajánlva!

Kapható: Darnay Kálmán és Bereczky Gyula kereskedésében Sümegen.

eb garázdálkodott, bizonyítja az, hogy a hatóság a múlt het folytán az ottani kutyáknak kiirtását rendelte el.

— **Építkezések.** A kereskedelmi miniszter 71553. sz. rendeletével elrendeire, hogy a nagyobb építkezés megkezdése az illetékos kerületi iparfelügyelőnek bejelentendő abból a célból, hogy az építkezés körül szükséges óvintézkedések megtételét ellenőrizze. Ez a rendelet azt a téves nézetet keltette a közönségben, hogy az építkezést addig meg sem lehet kezdeni, míg az ipar felügyelő helyszíni szemlét meg nem tartja. Ezt a téves nézetet igazítja helyre a miniszternek e tárgyban kiadott újabb rendelete. E szerint az építkezést, ha erre a hatóság az engedélyt megadta, meg lehet kezdeni és folytatni, de az iparfelügyelőhöz teendő jelentésben megjelölendő az építkezés nagysága (emelet, hány emelet, földszintes ház, lakóház, gyár) valamint az alkalmazott munkások száma.

— **Köszönet.** Mélyen meghatva azon benső érzelmek kifejezésétől ama súlyos veszteségemben, amely engem és családomat ért, szívem mélyéből mondok hálás köszönetet a minden oldalról oly melegen nyilvánított részvételért. Özevgy Márkus Salamonné.

— **Honvéd ellenőrző szemlék:** Pacsán október 3. 4. 5., Zala-Szent-Gróton 7. 8., Sümegen 10. 11. 12. 13., Tapolecán 15. 16. 17. 18. 19., Keszthelyen 21. 22. 23. 24., Nagy-Kanizsa városában október 1. 3., a járásban 4. 5. 6., Letenyén 8. 10., Perlakon 12. 13. 14., Csáktornyan 17. 18. 19., Alsó-lendván 21. 22. 24., Nován 26., Zala-Egerszeg városában 28., a járásban 29. és 30-án. Az utószemle a tapolecai, sümegi, keszthelyi, kanizsai, zalaegerszegi, novai, szentgróti és pacsai járásokra és Zala-Egerszeg városára nézve november 18-án lesz.

— **Gazdaköri gyűlés.** A sümegvidéki gazdakör választmánya f. hó 21-én Sümegen, a kaszinóban ülést tart.

— **Fecskeposta.** A fecskék alkalmazásával kétségtelenül a legkételetesebb madárpostát lehetne elérni. A napokban egy *Compiègneben* rendezett röpkesérlelnél egy jeggyel ellátott fecskét bocsátottak utnak, számos levélgalambbal együtt. A fecske rögtön megindult származási

helye. Antwerpen felé, míg a galambok először, szokás szerint, tájékozatlanul röpödtek idestova. — A 255 kilométernyi utat a fecske 68 perc alatt tette meg és egyenesen antwerpeni fészkébe szállott le. A galambok közül a legelső csak 3 óra múlva érkezett ketrecébe. Míg tehát a levélgalamb pillanatonként 23 métert haladt, addig a fecske ugyancsak pillanatonként 62 méternyi utat tett meg. A fecske tehát annál inkább alkalmasabb a levélposta továbbítására, mert gyorsröptűsége miatt sokkal ritkábban esik a ragadozómadarak áldozatául, mint a galamb.

— **Gyalog a világ körül.** Két bátor világgjáró tartózkodott hétfőn és kedden Nagy-Kanizsán. kik New-Yorkból indultak el, hogy a világot minden pénz nélkül gyalog bejárják. L. *Gaudaur* és *Pierre Altias* a két világgjáró neve. Az előbbi francia születésű, volt tüzérhadnagy, aki az algériai háborúban sebet kapott jobb kezén és így további szolgálata képtelennek tartották, az utóbbi amerikai-angol San-Franciskóból mindketten vagyonos emberek. — Utazásukat hét hónappal ezelőtt kezdték meg és Európa legtöbb államában megfordultak eddig. Zágrábból Kanizsára mentek, kedden Budapest felé vették útjukat. A világot két év alatt akarják körül járni. Magyarországból előbb Törökországba s innen Oroszországba mennek. A nagy utat fogadásból teszik meg. Egy new-yorki sport-egyesület a másik fél. Feltétel: a nagy utat pénz nélkül bejárni, határidő két év. A bátor gyaloglók lapot szerkesztenek utjukról és ezt adják el drága pénzben, hogy a szükséges pénzt az életfentartáshoz megszerezzék. A fogadás 50.000 frt.

— **Elmentek a fecskék.** A szeptemberi napokkal együtt megérkezett az ős is. A csendes, kellemes nyári éjszakáknak vége szakadt. Az éjszakák ma már hidegek, csipősek, bennök van a közelgő ős lehelete. Megéreztek ezt már a fecskék is. Hatalmas csoportokba verődtek a házak tetején és hangos csicsérgés között beszéltek meg egymás között a költözködés részleteit. Egyszer azután felrebbentek a magasba és megindultak délnek. Elköltözködtek, elmentek és nem is térnek vissza előbb, csupán csak majd a tavaszi napok beköszöntésekor, valamikor a jövő évben, márciusban. . .

3299. sz. 1898.

Árverési hirdetmény kivonat.

A sümegi kir. járásbíróság mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Partos Mihály és neje Tóth Teréz végrehajthatónak Sinkó János elleni 16 frt 67 kr. tőke követelés és járuléki iránti végrehajtási ügyében az árverést a sümegi kir. járásbíróság területén levő gyeplői 136 sz. tjkvben A 1 sor 45 hrsz 29. házszám alatt 1/2 részben kiskoru Sinkó János, Mihály és Erzsébet, 1/2 részben Sinkó János tulajdonául felvett egész ingatlan 196 frt; a 37 sz. tjkvben A 1, 2, 4-6 sor 134, 204, 229, 269. hrsz alatt felvett ingatlanból Sinkó Jánost illető 1/2 részre 279 frtban ezennel megállapított kikialtási árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1898. évi szeptember hó 29-ik napján délelőtt 10 órakor Gyeplői község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikialtási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% vagyis 9 f. 60 krt 27 f 90 krt kpben vagy 1881. 60 tc. 42 §-ban jelzett arfolyammal számított az 1881 évi november hó 1 én 3333 sz alatt kelt 3. sz. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni avagy az 1881 LX t. c. 170. § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnal előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. bíróság mint tlkvi hatóság Sümegen 1898 évi július hó 9-ik napján.

Szerdahely kir. aljbíró.

SCHARPF JENŐ FOGTECHNIKUS Köszegről.

TARTÓZKODIK f. é. szeptember 7-től 20-ig

Sümegen a „Korona“ szállodában.

Ajánlom magamat úgy egyes fogak mint egész fogsorok készítésére, fogak tisztítására stb. stb. a legujabb és fájdalommentes módszerek szerint.

Becsés pártfogást kérve, maradok

kiváló tisztelettel

SCHARPF JENŐ
fogtechnikus Köszegen.